

Čís. 2370.

Zlým nakládáním ve smyslu §u 306 tr. zák. jest jakékoliv jednání, které jest, dotýkajíc se přímo nebo nepřímo mrtvolý, pohanou, zneuctěním jí; spadá sem poskakování na rakvi s mrtvolou.

(Rozh. ze dne 12. května 1926, Zm II 609/25.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Novém Jičíně ze dne 6. listopadu 1925, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem podle §u 306 tr. zák., mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Po právní stránce namítá stížnost, dovolávajíc se důvodů zmatečnosti podle čis. 9 [patrně 9 písm. a)] a 10 §u 281 tr. ř., že poskakování na rakvi do hrobu spouštěné s úmyslem zneuctíti nebožtíka nestačí k naplnění skutkové podstaty přečinu §u 306 tr. zák., nýbrž může prý nanejvýše zakládati přestupek urážky památky nebožtíkovy podle §§u 491, 495 tr. zák., ježto prý skutková podstata §u 306 tr. zák. předpokládá přímé zlé nakládání s mrtvolou. K námitce té nelze přisvědčiti. Jelikož jde v mrtvole o předmět neživý a bezcitný, nemůže býti (asi obdobně jako při zákazech zlého nakládání s osobou živou v §§ech 143, 157, 496 tr. zák. vyslovených) účelem zákazu zlého nakládání s mrtvolou v §u 306 tr. zák. její ochrana proti jakémukoliv působení na ni, jaké má v zápětí přechodnou bolest, nevolnost, ošklivost a tomu podobné. Právním statkem dotyčnou větou §u 306 tr. zák. chráněným není tudíž nedotknutelnost mrtvolý sama o sobě. Jest jím spíše, jak vyplývá ze zařazení §u 306 tr. zák. do V. hlavy druhého dílu trestního zákoníka mezi přečiny a přeštky proti veřejnému pořádku a pokoji, cit lidskosti a dobrých mravů, zejména cit piety, kterou chová k mrtvolám každý slušný člověk, obzvláště rodinní příslušníci a známí nebožtíka. Proto nebude nesprávným názor, že zákazem zlého nakládání s mrtvolou má tento cit lidskosti, dobrých mravů a piety býti chráněn proti činům jej urážejícím, obdobně jako jest cit náboženský chráněn zákazem §u 122 písm. b) tr. zák. proti zneuctívajícímu zlému nakládání s náradím k bohoslužbě zasvěceným a (současně s majetkovými právy) zákazem §u 175 I. a) tr. zák. proti zneuctívání věcí přímo k bohoslužbě určených. Způsobilst jednání na přítomnou mrtvolu mířícího neb jinak k ní se vztahujícího, urážeti ony city jiných osob a porušiti tím veřejný pořádek a pokoj, není podmíněna tím, že mrtvola jest jednáním bezprostředně zasažena. Stačí, je-li vidno, že se jednání na mrtvolu vztahuje a, byť prostřednictvím jiné věci, se jí dotýká. Zlým nakládáním po rozumu §u 306 tr. zák. dlužno pak rozuměti jakékoliv jednání, které jest, dotýkajíc se přímo nebo nepřímo mrtvolý, pohanou, zneuctíváním jí. Proto nelze shledati právní omyl v tom, že nalézací soud podřadil jednání stěžovatelovo pod ustanovení §u 306 tr. zák., zjistik, že poskakováním stěžovatele na rakvi

bylo mrtvolou v ní uloženou lomcováno, takže jednání stěžovatelovo dotýkalo se nepřímo i mrtvol, pozůstávajíc v pohaně, již byly porušeny cit lidskosti a dobré mravy a uráženy byly pietní city, které k mrtvým osobám chovají jejich známí a příslušníci rodiny. Jako jednání dotýkající se byť i nepřímo mrtvolou způsobem ji zneuctivajícím a veřejný pořádek porušujícím vymyká se skutek stěžovatelův z rámce druhého odstavce Šu 495 tr. zák., který čelí, aniž se zmiňuje o zneuctívání tělesných pozůstatků nebožtíka, k ochraně jeho pověsti proti útokům rázu v §§ech 487/491 tr. zák. naznačeného, by v soukromém zájmu osob nebožtíku blízkých nebyla vážnost a památka jeho proti-právně zlehčována obviňováním ho z činu trestného, nečestného nebo nemravného, anebo haněním nebo sesměšňováním ho.

Čís. 2371.

Úmyslné odstrčení pušky vrchnostenské osoby jest urážkou skutkem ve smyslu Šu 312 tr. zák.

Zlehčení úřední autority záleží v jakémkoliv projevu nevážnosti, pokud nejde o pouhé neslušné nebo nezdvořilé chování, třebaš nedosahuje stupně urážky na cti.

Subjektivně stačí vědomí pachatelovo, že zlehčuje úřední autoritu.

(Rozh. ze dne 12. května 1926, Zm II 21/26.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku zemského soudu v Opavě ze dne 27. listopadu 1925, jímž byl stěžovatel uznán vinným přestupkem proti veřejným zřízením a opatřením podle Šu 312 tr. zák.

Důvody:

Zmateční stížnost, uplatňujíc důvod zmatečnosti čís. 9 a) Šu 281 tr. ř., namítá, že odsuzující výrok neodpovídá zákonu, poněvadž prý I. vrchní dozorce finanční stráže Alois N. v době činu nekonal již své služby — jediný jeho úřední výkon, záležející prý ve zjištění totožnosti obžalovaného, byl podle náhledu zmateční stížnosti v té době již proveden, — nýbrž prý si osoboval beze vsí příčiny službu bezpečnostního orgánu, jež mu nepříslušela. Z toho důvodu prý mu nelze přiznati zvláštní ochrany podle Šu 68 odst. druhý tr. zák. 2. v pouhém odstrčení hlavně pušky nelze prý spatřovati skutkovou podstatu urážky skutkem podle Šu 312 tr. zák. tím méně, že se nestalo ani v urážlivém úmyslu ani urážlivým způsobem a zejména nechtěl prý pachatel svým jednáním rušiti úřední jednání. Také prý nemůže býti řeči o tom, že obžalovaný svým činem zlehčil úřední autoritu dozorčího orgánu, poněvadž se proti úřednímu jednání nijak nebránil a mimo to prý nikdo z přítomných si ani neuvědomil, že jeho činem byla porušena úřední autorita vrchnostenské osoby. V onom směru není zmateční stížnost provedena po zákonu, nedbajíc při dolíčení věcné námítky skutkových předpokladů napadeného rozsudku, v tomto směru jest neodůvodněna. Napadený roz-